

Intervija ar Olimpisko čempionu Daini Kūlu

Projektu “Medaļas abas puses” turpinām ar stāstu par medaļām un tradīcijām bagātāko sporta karalienes vieglatlētikas disciplīnu Latvijā – vieglatlētiķi.

Šoreiz stāsts par vīru, kurš jau 21 gada vecumā kļuva par olimpisko čempionu šķēpmesānā, turpinot Ineses Jaunzemes un Jāņa Lūša varenī iestaigātās takas. Ventspilnieks Dainis Kūla strauji uzkāpa Olimpā, bet ļoti strauji arī bija spiests likt punktu daudzsolšajai karjerai.

Cīņa par godaļām, pilnas tribīnes, zvaigžņu statuss, ambīcijas, reibinošas uzvaras – tā ir profesionālā sporta redzamā puse. Otrā pusē ir laiks, kas nesaudzē nevienu, bet it īpaši tos, kas sevi sportam atdod bez atlikuma.

“Medaļas abas puses” – ar šādu nosaukumu TVNET sāk rakstu sēriju par Latvijas sporta leģendām – cilvēkiem, kas stāvējuši pie bobsleja, šķēpmesānas, basketbola, futbola, hokeja u.c. sporta veidu šūpuļa. Cilvēkiem, ar kuriem sācies un uzņēmis apgriezīenus Latvijas profesionālais sports. Bet ko mēs zinām par viņu dzīvi, cenu, kas maksāta par sporta karjeru, likteni pēc aiziešanas no sporta?

Kūla savu olimpisko zeltu izcīnīja 1980. gada Maskavas olimpiskajās spēlēs, Lužņiku stadionā. Viņš vecā parauga šķēpu raidīja 91,20 metrus tālu.

Tiesa, vēl šobaltdien ap viņa zelta metienu virmo dažādas leģendas un mīti. Visdzīvākais ir par stadiona vārtu atvēršanu tieši pirms Kūlas metiena, kas ļāva sacensību arēnā iepūst vējam un aiznest latvieša raidīto šķēpu tik tālu.

Pats Dainis gan saka, ka šos stāstus izdomājuši konkurenti, kuri togad palika bez augstākā kaluma olimpiskās godaļgas. Īpaši labi šis mīts joprojām “dzīvo” Somijā.

“Man prieks, ka v?l šodien man to atg?dina. Tas noz?m?, ka neesmu aizmirsts,” teic K?la.

21 gada vecumā kļuvis par olimpisko čempionu, Kūla aizsāka Ventspilī rīkot savā vārdā nosauktās šķēpmesānas sacensības. Tās notiek ik vasaru, izlaižot tikai vienu no Covid-19 pandēmijas gadiem.

Agri kļuvis par olimpisko čempionu, Kūla jau 24 gadu vecumā bija spiests likt punktu savai karjerai, kas tikai uzņēma apgriezīenus. Kādās lodes grūšanas sacensībās viņš savainoja elkoni, bet Maskavā nekvalitatīvi veica operāciju. Ilgu laiku Kūla nevarēja pakustināt divus no pieciem rokas pirkstiem, bet šķēps nebūt vairs nelidoja tik tālu kā iepriekš.

Vēl kādu laiku nesekmīgi mēģinājis atgriezties sektorā, Dainis punktu karjerai lika 1988. gadā, kad gaisā jau virmoja Trešās atmodas dvaša.

Tagad Kūla brīvi stāsta arī par Padomju Savienībā plaši izplatīto un valsts atbalstīto aizliegto vielu lietošanu. Tolaik katram sportistam bijusi izvēle, kas jāapstiprina ar savu parakstu, – lietosi dopingu vai tomēr ne.

Dainis un viņa treneris Māris Grīva atteikušies, bet Kūlas ierastais istabas biedrs izbraukumos ārzemēs Jānis Bojārs gan nesmādējis sintētiskos stimulantus.

“Jānis Bojārs arī atklāti [par to presē] pateica. Es arī zinu, ka viņš to darīja, jo mēs kopā numuriņā dzīvojām. Viņam atvilktne bija pilna. Viņš nesaprata, ar ko riskē, jo par to jau nedomāja. Vajadzēja rezultātu. Sekas jau izjūt tikai tad, kad pienāk zināms vecums. Zinu vairākus sportistus, kuri nomiruši anaboliķu lietošanas dēļ,” atklāts bija šķēpmetējs.

Sarunā ar TVNET olimpiskais čempions arī atcerējās savu saskaršanos ar Valsts drošības komitejas (VDK) ziņotājiem, kā viņus ārzemēs reiz apmuļķoja. Kūla arī pastāstīja, vai “čeka” viņu mēģināja savervēt un iekļaut savu ziņotāju sarakstā.

Video intervija ar Daini Kūlu skatīt **[ŠEIT](#)**.